

ПЯРИНЪ

МАКЕДОНО-ОДРИНСКИ ЛИСТЪ

УРЕЖДА РЕДАКЦИОНЕНЪ КОМИТЕТЪ — ИЗЛИЗА СЕДМИЧНО
РЕДАКЦИЯ И АДМИНИСТРАЦИЯ НА УЛИЦА „ПРЪСЛАВЪ“ № 4 — СОФИЯ. ТЕЛЕФОНЪ 1932.

АБОНАМЕНТЪ:

За България годишно 120 лв.

„ „ полугодишно 65 лв.

За странство 200 лв.

За Америка 2 долара

Купувайте
АНИЛИНОВИ БОИ

отъ
ФАБРИЧНИЯ СКЛАДЪ

Менюхасъ Ю. Леви & Синове

София, ул. Сердика № 3

Македонски револуционерен епосъ

(Изъ скороиздѣлия сборникъ „Български народни пѣсни отъ Македония“ — отъ Кочанския войвода Панче Михайловъ).

Борба между Йованъ Алябака и Йованъ Бабунски.

Огинъ горе у Мокосъ планина,
Тамо ни се сръбскиные войводи,
Най-напредъ е Йованъ младъ Бабунски,
По него е Василъ отъ Теово,
Трекиотъ е Коста отъ Пекаянецъ.
Проговори младъ Йованъ Бабунски.
„Айде браќа, бре млади четници,
Да одеме у село Ореше,
Тамо ни се бугарскитъ чети:
Най-напредъ е Йованъ Алабакотъ,
По него е Пана Костадиновъ,
Трекиотъ е Дачо Велешанецъ.“
Па тръгнале сръбскиные войводи,
Па тръгнале по Мокосъ планина,
Да ми одатъ у село Ореше.
Ми наближило село Ореше.
Богъ да бие Йованъ Алабакотъ
Що ми бѣше надворъ отъ селото,
Та ми виде сръбскиные войводи.
Провикна се Йованъ Алабакотъ:
„Айде, браќа, скоро се спремайте,
Па да фанемъ тежки метеризи,
Да избиемъ сръбскиные войводи.“
Па фанале тежки метеризи,
Да се биятъ съ сръбскиные войводи.
Първа бумба фърли Алабакотъ,
Втора бумба фърли Костадиновъ,
Треќа бумба фърли Велешанецъ.
Провикна се младъ Йованъ Бабунски:
„Стой, не стрѣляй, Йованъ Алабако,
Ми изтепа всичкитъ четници!“
Па побѣгна младъ Йованъ Бабунски,
Па побѣгна Василъ отъ Теово,
Па побѣгна Коста отъ Пекаянецъ.
Пѣсни пѣятъ моминье бугарски,
Пѣсни пѣятъ за Йованъ Алабакотъ.
Що е разбилъ сръбскиные войводи.

За Мирчо Велешки.

Бие Мирчо чета воде,
Гори, поля той преоди!
Па е стигналъ у село Сълбъ;
Сълбени го издадоа,
Еденъ вѣренъ отъ четници
Му викаше на бай Мирча:
„Айде Мирчо да бѣгаме,
Не сардиса потерата,
Потерата клети турци!“
Се извика байо Мирчо:
„Не бойте се бре четници,
Сосъ васъ оде храбри Мирчо,
Храбри Мирчо войводата!“
Дури речта не изрече,
Достасале клети турци,
Па говорятъ на бай Мирча:
„Предай ни се млади Мирчо,
Оти живъ ке те фанеме!“
Викна Мирчо, провикна се,
„Ой ви вие мой четници,
Айде скоро се спремайте,
Да идеме надъ селото,
Надъ селото у скалитъ,
Тамъ фанале метеризи
И се биа до зай сѣнце,
Ногу турци тамъ паднаа.“
Проговарятъ четницитъ:
„Ой ти Мирчо, млади Мирчо,
Се свършиа патронитъ,
Кажи сега шо да чинемъ?“
Провикна се храбъръ Мирчо:
Ей другари, мой другари,
Остайте си и за вази
И за вази единъ фишекъ,
Тука да се избиеме,
Нема да се предадеме!“
Па се ситъ изтекала,
Въ турски раци не се дала,

Байо Мирчо чета воде,
Гори, поля той преоди!

Богъ да ми го прости Миланъ попъ Ордановъ.

Богъ да ми го прости
Миланъ попъ Ордановъ!
Како ми е легналъ,
Нѣма да ми стане,
Отъ църната земя.
Неговата майка
Въ църно премѣната,
Жално ми го жале,
Милно ми го плаче,
Милно ми го плаче,
Оти ми е Миланъ
За народъ погиналъ;
Неговитъ браќа
Въ църно премѣнени,
Жално ми го жалатъ,
Милно ми го плачатъ,
Оти ми е Миланъ
За народъ погиналъ;
Неговитъ сестри,
На порти ми стоятъ
Свадба ке ми праватъ,
Брата си ке жекатъ
За църната земя;
Неговитъ снаи
Ситно оплетени,
Свадба ке ми праватъ,
Девера ке женатъ
За църната земя.

Смъртта на Леонидъ войвода.

Турци, гърци даваджии,
Отъ Леонида войвода.
Царъ изпратилъ до три войски,
Да го тражатъ Леонида,
Да умиратъ Македоня.
Прѣза войска гевгеличка,
Втора войска е дойранцка,
Треќа войска е струмичка.
Го тражиа во Гявото.¹

¹ Гявото село въ Гевгелишко.

Го найдоа во Гуровъ-долъ.
Изгов-ря Леонида:
„Ей ти тебе, юзбашию,
Какво право ваше право?
Три иллади спроти труйца,
Я ми дойди по-навамо!“
Юнакъ леже подъ спилата,
Сърце му е динамитно,
Очи му са соколови.
Би се Леонидъ до пладне,
Падна войска три иллади,
А ранени неброени.¹

Алексо войвода и битолски паша.

Църно му било пишано
На Александъръ войвода;
Шеснайсе годинъ войвода
Низъ битолскиотъ ми районъ,
Шеснайсе годинъ войвода.
На седемнѣйсе нещастенъ.
Турцитъ са го фанале,
Въ града Битоля донеле,
Въ тъмни зандани турнале,
Въ тѣсни дулапи ставиле,
За да си каже правото.
Богъ да го бие пашата,
Пашата, айде, битолски!
„Я дойди млади Алекса,
Я ке те питамъ, запитами,
Ти мене право да кажешъ,
Немой ти мене да лажешъ!
Що си до сега направилъ,
Що си до сега учинилъ?
Тогай говори Алексо:
„Де гиди паша битолски,
Нели ме питаши запитвашъ,
Я тебе право ке кажамъ,
Безъ да те тебе излажамъ,
Що сумъ до сега направилъ,
Що сумъ до сега учинилъ?“

¹ Леонидъ е родомъ отъ с. Мачуково, Гевгелийско. Подвизавалъ се е като дългогодишенъ войвода въ сѣщата околия и е проявилъ нечута храбростъ. Загинатъ отъ турска котера само съ двама четника, той дава сражение, въпреки възможността да избѣга, и пада убитъ при с. Гуровъ-долъ, 1906 г.

Кръшлитъ сумъ ги изгорилъ,
Желѣзници бомбандиралъ,
Гръцитъ сумъ ги бре, изклалъ,
Турцитъ сумъ ги покрѣстилъ,
Анѣмкитъ сумъ одбулилъ.“
Люто се паша разсърди,
Со измама му продума:
„Я излѣзи младъ Алекса,
Дошла е твоята булка,
Дошла е твоята невѣста,
Съ машкото дѣте на раци.“
Излѣзе млади Алексо,
Изъ тия тѣсни долапи.
Тогай Алексо вързаа,
Бѣли му рѣци на опакъ,
Тогай Алексо си разбра,
Декъ не го чека невѣста.
Викна Алексо извикна:
„Не вигямъ мойта невѣста,
Тукъ вигямъ мойта бѣсилка,
Декъ ке ме бѣсите!
Нека са живи браќа ми,
Арни войводи ке бидатъ.“
Дойде попъ да го опѣва,
Алексо на попо дума:
„Де гиди дѣдо свещеникъ,
Ако си сърбинъ ма'ни се,
Ако си бугаринъ ела самъ!
Свещеникъ съзи порона,
Па прийде да го опѣе.
Алекса дума продума:
„Не плачи дѣдо, не жали,
Ако ме мене обѣсатъ,
Нека са живи браќа ми:
По-арни ке са отъ мене,
По-арни храбри войводи.“

Йорданъ войвода и майка му.

Провикна се баба Фурса,
Провикна се въ пуста гора:
„Стани Йордане стани синко,
Майка сину да те виде,
Салте синко мили Йорде,
Да познаямъ синко тебе.
Кой ке газе траги твои?
Кой ке носе бомби твои?“

Кой ке носе пушка твоя?
Кой ке носе сабя твоя?
Пиле пише изъ гората,
Пиле пише и й дума:
„Ай си иди бабо Фурсо,
Ке настанатъ рожбитъ му,
Тѣ ке газатъ трагитъ му,
Тѣ ке носатъ бомбитъ му,
Тѣ ке носатъ пушката му,
Тѣ ке носатъ саблата му!“
Па се врати баба Фурса,
Па се врати насмѣяна,
Да отгледа рожбитъ му.

Що ми е мило и драго да ги гледамъ комититъ.

Що ми е мило, мила мале, и драго,
Да ги гледамъ, мила мале, комититъ,
Како, носатъ, мила мале, каскетитъ,
Како солунскитъ моми каврацитъ.
Що ми е мило, мила мале, и драго,
Да ги гледамъ, мила мале, комититъ,
Како носатъ, мила мале, перелинитъ,
Како туркинитъ мила мале, фереджита.

Що ми е мило, мила мале, и драго,
Да ги гледамъ, мила мале, комититъ,
Како носатъ, мила мале, патрондашитъ,
Како кочанскитъ моми козаниитъ.
Що ми е мило, мила мале, и драго,
Да ги гледамъ, мила мале, комититъ,
Како носатъ, мила мале, манлихеритъ,
Како скопскитъ моми чадърчинята.
Що ми е мило, мила мале, и драго,
Да ги гледамъ, мила мале, комититъ,
Како носатъ мила мале, револверитъ,
Како пиринскитъ моми чапарзитъ.
Що ми е мило, мила мале, и драго,
Да ги гледамъ, мила мале, комититъ,
Како носатъ, мила мале, калцунитъ,
Како битолскитъ моми чорапитъ.

